

РЕШЕНИЕ

№ 1100

гр. София, 09.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9220** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Н. Й. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 6, ап. 10 и със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 3, чрез пълномощника си адв. Г. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003833/22.07.2025 г. издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски към СДВР, ОПП, с която за извършени от Е. Г. М., нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се в обстоятелствената част на обжалваната ЗППАМ не е посочен актът, по силата на който водачът М. е лишен от право да управлява моторно превозно средство - по съдебен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или пък не притежава СУМПС. Сочи, че в заповедта е посочено, че М. е управлявал процесния автомобил „без да притежава СУМПС“, което буквално и смислово било различно от формулировката на законовата разпоредба, а именно „лишен от право да управлява моторно превозно средство.“ Това обстоятелство от една страна препятствало съдебната проверка за наличие на материалноправното основание за издаване на обжалваната заповед, а от друга водило до накърняване правото на защита на жалбоподателя, който е лишен от възможността да изложи доводи във връзка с твърдяното наличие на материална предпоставка за издаване на оспорената

заповед. На следващо място твърди, че от нейна страна не е налице неправомерно поведение доколкото за предоставяне на управлението на МПС на неспособен водач, тъй като не е знаела, предполагала, че водачът е без СУМПС или лишен от това право. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и моли оспореният акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендират се разноси по делото, съобразно представен списък.

Ответната страна, редовно призована, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Не претендира разноси. Прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 25-4332-003833/22.07.2025 г. издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски към СДВР, ОПП, с която за извършени от Е. Г. М., нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водача на МПС Е. Г. М., при управлението на л.а РЕНО ЗОЕ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Н. Й. А. в [населено място], на 20.07.2025 г. около 11:10 ч. в [населено място] по бул. България с посока от ул. Т. К. към бул. Г. Д. управлява без СУМПС - лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен ред, за което му е съставен АУАН серия ГА № 4252118/20.07.2025 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приети са като доказателства и представените такива от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б „а“, т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди от л. 15 до л. 20 включително е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски инспектор, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с

необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

Следователно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП регламентира две хипотези на прилагане на ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство": първата - когато то е управлявано от лице, лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен ред, а втората - когато това лице не е собственик на пътното превозно средство, но го управлява. В случая е установена втората хипотеза, а при нея, ПАМ се налага на собственика.

По делото безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на жалбоподателката Н. Й. А..

В конкретния случай, доводи на жалбоподателя касаещи незаконосъобразността на оспорения акт се свеждат до това, че той като собственик на процесния л.а не е знаел, че предоставя управлението на л.а на водач с отнето по съдебен ред СУМПС.

Същите обаче са ирелевантни за делото, тъй като нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП, в конкретната хипотеза, не изисква обосновка на причините кое лице, кога, как и със знанието на собственика, ли е предоставило управлението на ППС на водач с отнето СУМПС. Вещите, върху които правните субекти имат собственост се предполага, че са във владение на техните собственици, а това означава, че те си служат с тях и извършват действията по управление и разпореждане. По тази правна причина, законодателят не е релевира изрично в хипотезиса на чл. 171, т. 2а, буква "а", от ЗДвП каквото и да било поведение на собственика на превозното средство, предхождащо съставомерното му управление, защото до доказване на противното следва, че собственикът е този по чиято воля се използва негова вещ. С прекратяване на регистрацията се отнема възможността за използване на ППС в нарушение на Закона за движение по пътищата. По тази причина, че вещта се използва по волята на собственика, законодателят е предвидил мярката да има за свой адресат този, на когото е регистрирано превозното средство. Собствениците на МПС имат задължения по ЗДвП и едно от тях е да не допускат управлението им от лица, които не са правоспособни. За неизпълнение на това му задължение собственикът търпи последиците от

приложената спрямо него принудителна мярка, като не носи отговорност за чуждо поведение, противно на твърденията в жалбата, с които се опитва да обоснове не съответствие с целта и липса на материално правно основание.

След като е установено от страна на административния орган, че водачът на превозното средство е отнето по съдебен ред СУМПС, то за последният не е съществувало друга възможност освен издаването на ЗППАМ. Административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Следва да се посочи, също, че на основание чл. 189, ал. 2 от ЗДВП редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Ако лицето е притежавало СУМПС към датата на проверката в тежест на жалбоподателя е било да докаже това обстоятелство, като в хода на съдебното производство доказателства в тази насока не са ангажирани. Представеното в съдебно заседание за констатация СУМПС на Е. Г. М. валидно до 18.09.2029 г. не може да обори извода, че към дата на издаване на акта водачът е притежавал СУМПС. Действително от доказателствата по делото се установи, че Е. М. не е предал доброволно своето СУМПС в ОПП-СДВР в изпълнение на наложеното наказание по споразумение по нохд № 7026/2024 г., но този факт не може да се тълкува в смисъл, че същият е управлявал с него МПС към дата на проверката – 20.07.2025 г., още повече, че същото на 19.05.2025 г., два месеца преди проверката, от негова страна е обявено за изгубено. С отнемането на свидетелството водачът е лишен от правото да управлява МПС от съответната категория за конкретния период и съответно не притежава валидно СУМПС, без значение дали е фактически иззето.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДВП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие - за определен срок, което е в съответствие с нормата на чл. 6 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорваният са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДВП е регламентирана в чл. 1, ал.2, както и в чл. 171 от ЗДВП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на Н. Й. А. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Й. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 6, ап. 10 и със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 3, чрез пълномощника си адв. Г. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003833/22.07.2025 г. издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски към СДВР, ОПП, с която за извършени от Е. Г. М., нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: